

VOI SUNTEȚI OPERA LUI DUMNEZEU

„Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” — Romani 12:2

Dacă cineva este în Cristos, atunci este o creatură nouă, așa scrie apostolul și cu o îngrijire neobosită el arată în diferitele sale epistole treptele progresive pentru dezvoltarea noii creații. Expresia creație nouă este o expresie foarte sugestivă. Prin aceasta se face o deosebire clară între toate procedurile de creare de mai înainte și această activitate a puterii divine, care aduce acum în existență acest nou ordin de ființe. Aceasta este o nouă manifestare a înțelepciunii lui Dumnezeu cea de multe feluri, prin care se descoperă lungimea și lățimea iubirii Sale, cum niciodată până acuma n-a fost descoperită într-un mod atât de minunat, deoarece apostolul ne spune, că noi suntem pregătiți „spre lauda slavei Sale”, și „ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus.” (Efeseni 1:12; 2:7). Dacă opera de creație dinaintea a lui Dumnezeu, în varietatea fără sfârșit și peste puterea noastră de înțelegere deplină, trezește în noi interes și adâncă admirație, atunci cu cât mai admirabilă și mai încântătoare trebuie să fie o adevărată înțelegere a iubirii și puterii care se descopere în această nouă creație a Sa!

Ce privilegiu minunat am fi avut noi, dacă am fi putut vedea opera creației lui Dumnezeu, după cum fără îndoială a fost cazul cu îngerii lui Dumnezeu din timpurile necunoscute. Dar Dumnezeu ne-a arătat în Cuvântul Său, că noi suntem împărțâșiți de o favoare mai mare decât oștile îngerești prin bucuria celor mai mari manifestări a iubirii și puterii Sale. Prin asocierea noastră cu Domnul noi vom fi înălțați în viitorul fără sfârșit cu mult mai presus decât aceste ființe spirituale, în ce privește natura și poziția noastră deoarece El vrea să ne facă cunoscută iubirea Sa în acest chip deosebit. Când aflăm că noi nu suntem numai observatorii acestei din urmă și a acestei care este cea mai uimitoare manifestare a puterii creatoare a lui Dumnezeu, ci chiar obiectul înaltelor Sale intenții și hotărâri, ce mare bucurie și mulțumire simțim noi! Și aceasta este tocmai aceia ce mărturisește Sfânta Scriptură că suntem: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune”, și „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea.” — Efeseni 2:10; Filipeni 2:13.

Puterea, prin care au fost făcute și prin care se mișcă și își au existența mii și mii de feluri de vieți, este descoperită în noi în chipul cel mai minunat. Atunci noi nu putem greși în aprecierea marelui privilegiu de a fi astfel transformați în armonie cu voința divină, așa că vom putea cunoaște și experiența deplină bună, plăcută și desăvârșită voință a lui Dumnezeu, a cărui ultim scop este conformarea noastră cu caracterul și natura Fiului iubit a lui Dumnezeu.

În toată opera creației, Dumnezeu și-a ales acele elemente, puteri și substanțe, care au corespuns cu intențiile Sale. Câteodată întrebuițează elementele și puterile nevăzute și aduce în existență obiectele ce sunt conform hotărârii Sale. El poate întrebuița materiile văzute, pulberea pământului, pentru formarea unei creaturi „pământeste, din pământ”. La formarea noii Sale creații și-a ales materialul dintre oameni, luând „nu mulți bogați sau nobili sau înțelepți”, ci astfel de caractere, care sunt potrivite cu intențiile Sale speciale și cu mila Sa neasemănat de mare, și astfel să aducă în existență un ordin de ființe cu totul nou, prin care să arate în veacurile ce vin iubirea Sa peste măsură de mare. Din „gura gropii” (Isaia 51:1) își adună materialul crud prin aducând la Isus Cristos pe cei chemați, prin care am fost iertați de păcate și făcuți fiii Săi, și prin care ne permite a face o deplină consacrare lui Dumnezeu, ca în sfârșit El să poată lucra în ei, a voi și a face buna Sa voință. Sub puterea Cuvântului și a Spiritului Său aceștia sunt „schimbați în același chip dela mărire la mărire, prin Spiritul Domnului”, până când vor fi potriviți pentru moștenirea sfinților în lumină. Înțelegând felul general al activității lui Dumnezeu, este foarte potrivit pentru noi să fim adânc interesați în aceste posibilități, prin care suntem chemați a fi conlucrători cu Dumnezeu, și care pentru noi sunt de cea mai mare însemnătate pentru toate eternitățile.

Mărturia Spiritului în creșterea noastră

Ca o mărturie clară a Spiritului Sfânt, prin care ne putem cunoaște că stăm în favoarea divină, nu poate exista ceva mai sigur și mai de dorit decât asigurarea exprimată în textul deasupra, când aceasta s-a adevărit în experiențele noastre. Această declarație a apostolului nu este o frază greu de înțeles, ci una practică, aceasta este o expunere a unui fapt evident și foarte ușor de înțeles, deoarece „după cum un om cugetă în inima sa așa este el”. Oricine care cunoaște influența gândurilor în formarea caracterului, va înțelege ușor și felul cum putem fi

transformați prin continua înnoire a minții noastre, sau mai bine zis, prin preocuparea continuă în ceea ce privește voința perfectă a lui Dumnezeu. În armonie cu toate textele Scripturii care privesc acest subiect se învață că scopul lui Dumnezeu cu privire la progresul treptat al dezvoltării noastre se va ajunge printr-o creștere, care prin iubirea lui Dumnezeu va fi posibilă tuturor celor ce simt o mare bucurie în împlinirea voinții perfecte al lui Dumnezeu. După primele fapte ale credinței noastre trebuie să urmeze o continuă înnoire sau o întoarcere a minții noastre la lucrurile lui Dumnezeu, prin care înțelegem de ce și pentru ce ne-a despărțit Dumnezeu de lucrurile acestui pământ. Atunci va veni aceea fericită siguranță, că, dacă gândurile și idealurile noastre sunt fixate în lucrarea lui Dumnezeu în și dacă Spiritul lui Dumnezeu împiedică să ne clătinăm în mersul vieții noastre, a face aceste lucruri din ce în ce mai reale pentru noi, eventual vom înțelege că Cel care este Autorul credinței noastre va fi de asemenea Desăvârșitorul, producând chiar acea sfințenie fără care nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu.

În primele Sale declarații cu privire la opera specială a Spiritului Sfânt, Domnul a explicat că aceasta va fi o operă de convingere despre păcat, despre judecată și despre dreptate. Aceasta este vrednică de o atenție specială, deoarece ne învață în mod clar că acestea sunt faptele fundamentale de care atârnă progresul nostru mai departe. Dacă aceste lucruri nu au devenit o bază continuă a credinței noastre, atunci orice suprastructură construită se va dovedi slabă, nedesăvârșită și nemulțumitoare. De aceea, cât de important este ca noi să punem o mare însemnătate pe trebuința de a avea mâinile și inimile curate.

„Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” este un îndemn pe care îl aflăm adeseori într-o formă sau alta în Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel de aduceri aminte despre sfințenia lui Dumnezeu să ne servească la o continuă înnoire a minții în ceea ce privește separarea noastră de tot ce nu este în armonie cu voința Sa. Cât de ușor se poate întâmpla, că unii, ani de-a rândul, trecând prin diferite experiențe au făcut foarte puțin exercițiu în ce privește înnoirea minții. Cât de ușor se poate întâmpla a ne odihni mulțumiți în aprecierea milei lui Dumnezeu și totuși să dăm greș în ce privește umplerea inimii de sfințenia Sa, de ura Sa față de păcat, de dorința arzătoare a sufletului ca astfel să fim asemenea lui în sfințenie. A medita la comuniunea noastră cu Dumnezeu și că putem sta în strălucirea razelor favoarei Sale, este într-adevăr o cugetare înobilitoare. De aceea să ne punem toate silințele a fortifica și a înnoi puterea minții noastre, până când cugetul mai înalt, și mai bogat va putea cuprinde inima noastră, până când voința Sa va fi atât de stăpână asupra noastră, încât la o anumită zi să posedăm pe deplin propria Sa sfințenie și să fim cu El, fiindcă suntem asemenea Lui.

Un semn sigur că iubim dreptatea

Deoarece atârnă atât de mult de aprecierea sfințirii noastre, cât și de zelul cu care o căutăm tot astfel este un lucru de mare însemnătate a ne cerceta purtarea în mod amănunțit față de cerințele sfințirii. Dacă am fi în contradicție numai cu păcatele mai mari și am înconjura numai greșelile mai grosolane, prin aceasta am dovedi că nu înțelegem cum se cuvine cerințele sfințirii. Dacă dorim să ajungem la o ancorare reală a credinței și a speranței noastre, atunci trebuie să aducem dovezile în modul cel mai sigur, că noi iubim dreptatea și urâm nedreptatea și că suntem plini de dorința de a ne despărți de orice lucru ce este în legătură cu nedreptatea. Ca un test al condiției adevărate a minții noastre, ne-ar putea servi o examinare a sentimentelor în fața următoarelor texte ale Sfintei Scripturi: „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți”. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.” „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu”. „Dumnezeul nostru este foc mistuitor”. Există încă o mulțime de texte ale Sfintei Scripturi, care de asemenea nu încurajează pe cei nesupuși să umble pe căile lor nedrepte, ci din contră ne îndeamnă a ne cerceta și a ne examina până în adâncul inimilor.

Pentru cei cu inima curată, aceste texte sunt mărgăritarele Cuvântului lui Dumnezeu, a căror influențe sunt pline de încurajare pentru inimile lor. Dacă Isus a zis: „Drept aceea fiți voi desăvârșiți ca Tatăl vostru cel ceresc”, și dacă apostolul ne îndemnăm la despărțirea de toată mănjitura trupului și a spiritului, se înțelege prin aceasta că toți aceia care nu sunt sfinți sunt excluși din favoarea lui Dumnezeu? Da, într-adevăr! Și mulțumită lui Dumnezeu, că această măsură rămâne neschimbată. Dacă eu sunt invitat a fi sfânt, atunci fără îndoială că pot fi sfânt, dacă vreau. Dacă Dumnezeu a lucrat în mine pentru a voi astfel, atunci El este în stare a lucra în mine ca să procedez în armonie cu cerința Sa deoarece la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Celor cu inima curată, măsura dreptății niciodată nu le este prea înaltă. În timp ce aceștia, înnoindu-și zilnic mintea, câștigă o înțelegere tot mai clară cu privire la sfințenia Lui, ei mai ajung totodată și la o înțelegere corespunzătoare a condițiilor lor proprii înafară de Cristos; ei se bucură tot mai mult de puterea lui Dumnezeu, care e în stare a face cu mult mai mult pentru noi, decât am putea cere sau gândi. Noi iubim dreptatea pentru că ne place și urâm răul, de orice formă ar fi, fiindcă este urâciune pentru noi. Și având deplina asigurare, că Acela care a început în

noi lucrul cel bun, este în stare să-l ducă și la îndeplinire; astfel noi ne ostenim a dovedi prin toată viața noastră, că dreptatea desăvârșită este scopul gândurilor și speranței noastre, și noi știm că într-o anumită zi vom ajunge această dorință, pentru că ne vom deștepta în chipul Său. Atunci opera lui Dumnezeu va fi îndeplinită în chipul cel mai glorios, fără silă și fără piedică; fiindcă mintea noastră zilnic se înnoiește, dacă o lăsăm să fie pătrunsă de influența sfântă a lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, reacțiile noastre pot fi de așa fel, încât să se poată vedea lipsa noastră în dezvoltarea spirituală. Sunt unii care în loc să-și înnoiască mintea în felul acesta favorabil în mod progresiv, se pare că au obiceiul de a trăi tocmai contrar. Ei de asemenea sunt familiari cu textele Scripturii amintite mai sus, dar se pare că sunt aplecați a le privi dintr-un punct de vedere cu totul deosebit. Poate dacă și-ar exprima cugetele lor, ei ar zice tocmai ca servul care a primit numai un talant: „Eu știam că Tu ești om aspru”, deaceia nu m-am străduit să îndeplinesc cerințele Tale. Oare nu ne punem noi în această poziție când privim posibilitățile unei vieți creștinești, zicând: „Această cerere nu este pentru mine!” Eu am prea multe slăbiciuni, prea multe influențe dinlăuntru și dinafară de învins, de aceea eu niciodată nu pot să fiu sau să devin așa cum cere aceste texte scripturale”. Noi trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă în această privință, deoarece nu numai că putem arăta o credință cu totul insuficientă, ci tot odată și o lipsă serioasă a iubirii de dreptate. În felul acesta ne putem pune o mare piedică cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu vrea ca noi să le dorim și să le facem. Curentul nu se poate ridica mai sus decât izvorul său, și dacă noi în felul acesta ne scuzăm de căderea și lipsa de speranță, atunci cum am putea noi ajunge vreodată la posibilitățile ce sunt arătate în textul nostru? Pentru astfel de oameni cuvintele apostolului sunt o puternică dovadă, că punctul lor de vedere este fals. Voi sunteți opera lui Dumnezeu. Dumnezeu este acela care lucrează în voi. Unde este iubire și credință vie și fierbinte, acolo, înainte de a se putea pune vreo piedică în drum, este înălțat strigătul: „Doamne, dacă Tu vrei, Tu mă poți curăți”, și imediat după această cerere Isus va răspunde: „La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință: Crede numai!”.

Într-o măsură foarte mare noi înșine ne clasificăm unde aparținem în aranjamentul lui Dumnezeu. Dacă prin fapte dovedim că inimile noastre sunt pline de dorință după o viață sfântă, așa după cum ne este arătată în Cuvântul lui Dumnezeu atunci va fi ușor de stabilit. Pe de altă parte, dacă aruncăm de-o parte aceste mari posibilități ca ireale pentru noi sau le privim ca cerințe care trec peste puterile noastre, și între timp totuși sperăm că prin mila lui Dumnezeu vom ajunge undeva în Planul lui Dumnezeu, nu ne punem noi în cazul acesta de partea marei mulțimi, a căror cugete sunt îndreptate mai mult pentru obținerea milei în timpul vieții prezente, și care își primesc răsplata neglijenței lor la poarta morții, în loc de a ține cu aceia care au dorința arzătoare ca la sfârșitul călătoriei lor să aibă sfințenia lui Dumnezeu, o dorință care niciodată nu-și pierde speranța, o iubire și o credință care niciodată nu va lăsa o speranță atât de mare. Dezvotându-și noua Sa creație, scopul special a lui Dumnezeu nu este în primul rând exercitarea îndurării Sale iertătoare, ci mai degrabă îndeplinirea marelui scop final, la care astfel a deschis ușa îndurării Sale — sfințirea noastră. Pentru aceia care în continuu se află într-o stare îndoielnică și de decădere în privința unei măsuri atât de mari a sfințeniei divine, vrem să repetăm cugetul ce este accentuat în textul nostru: „să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” pentru voi. Părăsiți gândurile somnolente și descurajatoare. Ridicați mintea, prin înnoirea zilnică, asupra lucrurilor care prin puterea lui Dumnezeu sunt posibile și atunci vei vedea lucruri mai mari, — crede numai!

Creșterea în Cristos

A nu crește trupește este o mare nenorocire. Noi putem fi fericiți dacă am scăpat de această nenorocire. Dacă un copil al nostru, după o creștere naturală normală de mai mulți ani, ar suferi o nenorocire imediată, care i-ar cauza o încetare continuă în creștere, cât de îngrijorați am fi noi atunci. Dacă ceea ce privește dezvoltarea trupului și a vieții naturale este o întâmplare atât de tristă, cu atât mai dureros ar fi în creșterea copiilor spirituali. Ce trebuie să simtă Dumnezeu când la unii din copiii Săi se întâmplă o astfel de ologire? Cuvântul creștere este o expresie biblică foarte obișnuită și de aceea ar trebui în continuu să fie păstrată în mintea noastră „Întâi pai, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. „Copiii născuți din nou” au nevoie de laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu. Caracterele mai dezvoltate au nevoie de „hrană tare”, pentru a cugeta drept asupra voinței și adâncimii lui Dumnezeu. Ca clădire a lui Dumnezeu „Să creștem spre un templu sfânt în Domnul” și în toată experiența creștină, lucrarea începută în noi trebuie să înainteze până când Cel care a fost Autorul ei devine și Desăvârșitorul ei. Ce însemnătate adâncă este deci în îndemnul apostolului, prin care suntem îndemnați să creștem în Cristos!

Acțiunea creșterii în viața tuturor animalelor și a plantelor sunt ascunse în taină, așa că pentru mintea omenească sunt prea adânci și de aceea nu pot fi înțelese pe deplin. Dar cu toate acestea noi putem înțelege legile și ca să tragem lecții folositoare. Aceasta este foarte frumos ilustrat în declarațiile sublimе ale lui Isus: „Uitați-vă cu atenție cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; și totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.” Gloria lui Solomon a fost rezultatul acțiunilor omenești. Frumusețea crinilor se datorește activității lui Dumnezeu. Această lecție nu trebuie să ne învețe inactivitate ci trebuie să ne arate secretele fundamentale ale creșterii și să ne graveze faptul că, prin cugetările și străduințele proprii nici un om nu poate adăuga la lungimea sa nici măcar un centimetru. Creșterea vine de la sine, și după cum se întâmplă cu crinii așa se întâmplă și cu noi. În fond este faptul sustragerii puterilor din pământ și din razele soarelui și din atmosferă. Petru ne spune: „... prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești”. Aici este pământul în care caracterele noastre trebuie să prindă rădăcini; și în timp ce noi credem aceste făgăduințe în mintea noastră lăsându-ne influențați de condițiile care sunt cuprinse în aceste făgăduințe, și în timp ce suntem convinși despre însemnătatea marelui privilegiu pe care Dumnezeu ni l-a dat în aceste făgăduințe, ele vor pătrunde, din ce în ce mai mult în experiențele noastre, până când îndemnul apostolului se va cunoaște ca un fapt viu în viețile noastre. Pavel ne îndeamnă să ne îndreptăm gândurile asupra lucrurilor ce sunt curate, drepte, bune, iubite, asupra lucrurilor care sunt vrednice de laudă, care au un nume bun, și în timp ce zi după zi facem aceasta, se va îndeplini în noi o operă de schimbare. „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” În modul acesta ne însușim acele puteri care ajută, dezvoltă și pregătesc viața noastră spirituală. Ochiul natural nu observă lucrarea Spiritului Sfânt în aceste considerații și cugete sfinte, în această dorință arzătoare după sfințenie, în această sete și foame bogată după dreptatea divină, și Dumnezeu care respectă credința noastră va țese aceste elemente în caracterul nostru prin același Spirit sfânt.

DREPT ÎMPARTĂȘIND CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

Cu privire la hrana noastră naturală recunoaștem necesitatea combinării anumitor substanțe folositoare în împrejurările lor adevărate, pentru ca noi să putem trage din ele cea mai mare măsură pentru puterile fizice. Tot atât de important este acest principiu în viața spirituală. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos”, și de aceea e datoria fiecărui om a lui Dumnezeu, să recunoască măsura și importanța legăturii a tot felul de hrană conținută în Biblie. Dacă suntem atenți la ceea ce spune Spiritul Bisericii, atunci nu vom avea nici o dificultate în a recunoaște, că cea mai mare parte a cugetelor noastre, trebuie să fie îndreptată la ajungerea unui caracter sfânt, despre care vrem să vorbim acum mai departe.

Viața evaluoasă, comuniuniunea intimă cu Dumnezeu, viața de rugăciune, după cum ne este arătată de Isus, viața păcii și a bucuriei în Spiritul sfânt, aceasta este viața asupra căreia apostolii au pus o mare însemnătate. Să cercetăm învățăturile Noului Testament cu atenție, și atunci vom observa punctul asupra căruia se pune atâta accent în ce privește importanța unei clare cunoștințe a iluminării lăuntrice, a transformării și a comunității cerești. Isus a recunoscut foarte bine, că lucrurile adânci ale vieții spirituale nu le-a putut împărtăși ucenicilor Săi care trăiau în imediata Sa apropiere. Dacă trăsăturile speciale ale mesajului Său, ar fi fost numai o veste bună a unei mari bucurii pentru tot poporul, atunci fără îndoială că El încă înainte de moartea și învierea Sa ar fi putut face cunoscut toate clar ucenicilor Săi, deoarece o astfel de veste se poate cuprinde și înțelege ușor de omul natural. Dar nu mai înainte decât atunci, când Spiritul sfânt a fost dat și mintea apostolilor a fost luminată, a fost posibil să li se facă cunoscute marile adevăruri, cu privire la „Cristos în voi, nădejdea mării” și „pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit mai dinainte asemănați la față cu chipul Fiului Său”. De aceea dacă în expunerea Cuvântului adevărului nu am recunoscut importanța specială a creșterii noastre în adevărata sfințenie și într-o adâncă viață spirituală, atunci noi am încetat de a mai lucra în armonie cu sfatul apostolului, și astfel am împiedicat opera lui Dumnezeu în inimile noastre.

IMPORTANȚA VIEȚII DE RUGĂCIUNE

Am dori noi să experimentăm o bucurie și o pace mai adâncă și să dezvoltăm o credință mai puternică în puterea Cuvântului lui Dumnezeu? Să deschidem inimile și viața noastră influenței Sale creatoare și activității Spiritului Său, și atunci urmările binecuvântate vor umplea inimile noastre de bucurie. Despre însemnătatea vieții de rugăciune, așa după cum aceasta este învățată în Biblie, nu există nici o îndoială. Deoarece nu este nevoie să continuăm punând din nou temelia principiilor, să mergem înainte spre desăvârșire. Să mergem așa cum au făcut ucenicii și să-L rugăm pe Învățătorul, să ne învețe a ne ruga, să facem rugăciunea viața noastră și

nu numai o datorie. Să cumpănim obiectul rugăciunii, cerând pe Dumnezeu în mod serios să ne descopere posibilitatea de a ne adânci iubirea în comuniunea ascunsă cu Dânsul și să ne înmulțească iubirea pentru locul acuns, să ne crească credința noastră de-a primi și astfel creșterea vieții noastre spirituale va merge înainte. Această reînnoire a minții noastre producând o atmosferă prielnică în care Spiritul sfânt va lucra și va putea fi activ, ne va asigura creșterea pe care o căutăm — opera lui Dumnezeu progresa spre perfecțiunea sa.

Gândindu-ne la adâncimea minții spirituale a unui Pavel sau Ioan sau a unui alt caracter sfânt, din trecut sau din prezent, nu ne simțim noi atunci atrași, de o dorință arzătoare după o astfel de stare? Dacă acesta este cazul atunci să permitem lui Dumnezeu să facă acest lucru pentru fericirea noastră. Să ne petrecem timpul cu mintea în lucrurile spirituale, evlavioase. Să deschidem mințile noastre influenței și conducerii Spiritului care ne vor face capabili să înțelegem împreună cu toți sfinții, din trecut și din prezent, lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii Dumnezeiești, și atunci vom avea o mai sigură creștere și o viață mai desăvârșită. Întocmai ca și crinii, atunci ne vom putea însuși unele puteri, care îndeplinesc creșterea noastră. Făcând așa nu va trebui să ne îngrijorăm în ce privește creșterea, ci ea se va îndeplini atunci cu totul dela sine. Dacă ne este dăruită o înțelegere mai roditoare, fie prin cuvântul lui Dumnezeu însuși sau prin viața unui oarecare sfânt al lui Dumnezeu; și dacă inimile noastre doresc să ajungă astfel de condiție sfântă, atunci trebuie să ne amintim, că o astfel de dorință repetată asupra căreia s-a meditat, adusă înaintea lui Dumnezeu cu recunoștință, eventual vor vărsa lacrimi în public; numai atunci se vor produce în inimile noastre acele fructe binecuvântate. Opera lui Dumnezeu va înainta atunci zi după zi tot mai departe. În timp ce ne însușim cuvântul Său și recunoaștem intențiile Sale depline, cu privire la viața noastră, mintea noastră, îndreptată astfel spre cele cerești va aduce această transformare binecuvântată. Dacă permitem lui Dumnezeu să facă acest lucru despre care suntem siguri că noi singuri niciodată nu-l putem face, cât de măreață va fi înțelegerea noastră că El este hotărât să lucreze în noi în conformitate cu buna Sa plăcere, chiar sfințirea noastră și de asemenea să lucreze în noi lucrurile care reprezintă deplina cooperare cu El în dezvoltarea noii sale creații.

„Ce este nivelul vieții mele”

În concluzie, după ce gândurile noastre au fost ridicate la adevăratul lor nivel, să cităm cuvintele unui om, care a înțeles frumusețea metodelor lui Dumnezeu și activitatea Sa în noi:

„Credința se folosește de atotputernicia lui Dumnezeu; de acea putere, care a sculat pe Isus din mormântul lui Iosif și L-a așezat de-a dreapta majestății Sale în cer, de acea putere cu ajutorul căreia a călătorit peste valurile înfuriate și neliniștite și s-a înălțat sus pe planul nevăzut, unde își menține locul pe tronul lui Dumnezeu, față de toți agresorii întunerecului. Este cu neputință a trăi o viață înaltă sau o viață cerească care este sigur a noastră, fără înălțare și fără puterea divină. Aceasta însă este la o credință potrivită care-și însușește puterile lui Dumnezeu ... Aceasta este o întrebare serioasă pentru fiecare consacrat „Ce e nivelul vieții mele”? Este această nivel al meu sau al aproapelui meu sau al lui Dumnezeu? Trăiesc eu ca unul care m-am ridicat și urc împotriva a ce este păcat și moarte în timp ce deasupra este neschimbata lumină a eternității? Ah cât de mulți dintre noi așează la același nivel aprecierea noastră, valoarea poziției lor cu măsura mai joasă a experiențelor lor, în loc ca măsura experienței și a ținutei lor s-o caute în înălțimea poziției făgăduite lor de Cristos!

Credința, dacă este exercitată în mod drept, îndeplinește două lucruri. Întâi, ea recunoaște că i se cuvine o poziție pe care de fapt noi nu o simțim, dar pe care ea o poate pretinde în baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu. A doua, ea se folosește de puterile dumnezeiești, prin care poziția sa în viața zilnică și în experiența sa devine o realitate.

Dacă noi astfel trăim, atunci viața noastră va deveni fericită și folositoare. Ea va lua o poziție de cântăreț, întocmai ca David, păstorul de mai înainte și regele de mai târziu care cu sute de ani în urmă a cântat laudă și mărire lui Dumnezeu. Aceasta se poate începe cu povestirea îngrijirii unui păstor față de o oaie pierdută. Dar nu pentru totdeauna va rămâne în această poziție. Ea se va ridica sus, se va avânta în sus și va cânta aproape de porțile cerești. Zilele sale le va trăi după măsura acelei Împărății strălucitoare, unde însuși Dumnezeu este Soarele, și în sfârșit va ajunge în acea patrie sfântă și glorioasă în care fiecare locuitor poate adeveri fără cea mai mică umbră sau fără cea mai mică presimțire de teamă: „Eu voi locui în casa lui Dumnezeu pentru totdeauna.” — „Der Herold”, Iunie 1931.